

άγωροβότανο τό, Ζαβίρ. Βοταν. 46

Ἐκ τῶν οὐσ. *άγώρι* καὶ *βότανο*.

Τὸ φυτὸν σατύριον τῶν ἀρχ., πιθανῶς τὸ σατύριον ἐρυθρόνιον τοῦ Διοσκορ. (3,134) τὸ νῦν ρινοπέταλον τὸ Ἑλληνικόν (*rhinopetalum* ἢ *fritillaria Graeca*). [**]

άγωροκόριτσο τό, Κῶς κ.ά. *άγουρουκόρ'ισον* Ἰμβρ. Σάμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άγώρι* καὶ *κορίτσι*.

1) Νεᾶνις, κόρη ἔχουσα ἡθος, τρόπους ἄρρενος παιδὸς ἐνθ' ἀν.: *Δὲ ἀρέπιδι νὰ τρέχ'ς ὅξου σὰν άγουρουκόρ'ισον*; Ἰμβρ. *Αὐτὴ εἶν' άγουρουκόρ'ισον* Σάμ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άγωρινα* 1. 2) Κόρη ἔχουσα ὄψιν ἄρρενος παιδὸς Κῶς κ.ά.

άγωρομάννα ἡ, Δαρδαν. *άγουρομάννα* Θράκ.(Αἰν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άγώρι* καὶ *μάννα*.

Γυνὴ τίκτουσα ἄρρενα τέκνα, ἄρρενογόνος, ἄρρενοτόκος.

***άγωρόπουλλο** τό, *άγουρόπον* Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *άγώρι*.

Άγωράκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: *Ἔχω δύο άγουρόπα καὶ δύο κορ'ισόπα* Τραπ. || Ἄσμ.

Τ' άγουρόπα τρών, χορτάζ'νε | τὰ κορ'ισόπα δοκιμάζ'νε Σάντ.

άγωροῦ ἡ, Θράκ. (Σαρεκκλ.) *άγουροῦ* Θράκ. (Αἰν. Κομοτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άγώρι*.

Νεᾶνις, κόρη ἔχουσα ἡθος, τρόπους νεανίου ἐνθ' ἀν.: *Τί άγουροῦ εἶσαι, μωρή!* Σαρεκκλ. *Αὐτὴ εἶναι άγουροῦ!* αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άγωρινα* 1. Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. Θράκ.

άγωρούδι τό, ἀμάρτ. *άγωρούδ'* Θράκ. (Σαρεκκλ.) *άγουρούδι* Θράκ. (Αἰν.) *άγουρούδ'* Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Κομοτ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *άγώρι*.

Άγωράκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: *Βάλε τ' άγωρούδ' νὰ κοιμ'θῃ 'ς τὴν κούγια* Σαρεκκλ. *Στάθ'κι ἀδύνατον νὰ βροῦν τ' άγουρούδ' τ'ς Ἀδριανούπ. Βάνουν ἓνα άγουρούδ' 'ζ δὴ δουδιά τ'ς Κομοτ.* || Ἄσμ.

Ἔχον γὰρ ἓν άγουρούδ, | ἔχ' κι οὐ βασιλὲς κορυ'τσούδ' (βαυκάλ.) Αἰν.

Κοιμᾷτι τ' άγουρούδι μου μὶ τὴ γλυκειά του μάννα αὐτόθ.

άγωροφέρνω Λεξ. Ἐλευθεροῦδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άγώρι* καὶ τοῦ ρ. *φέρνω*, περὶ οὗ ὡς β' συνθετ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 252.

1) Ὁμοιάζω πρὸς ἄρρεν παιδίον, ἐπὶ κόρης. 2) Συμπεριφέρομαι ὡς ἄρρεν παιδίον, ἔχω τρόπους ἄρρενος παιδὸς.

άγώρω ἡ, Α.Ρουμελ. (Καρ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άγώρι*.

1) Νεᾶνις, κόρη ἔχουσα ἡθος, τρόπους νεανίου Θράκ. (Σαρεκκλ.): *Ποῦ ἦσουν, μωρή άγώρω;* Συνών. ἰδ. ἐν λ. *άγωρινα* 1. 2) Νεᾶνις, κοράσιον Α.Ρουμελ. (Καρ.): Ἄσμ.

Ἄνοιξ' άνοιξ', άγώρω μου, ἦρθαν τὰ μαῦρα μάτια Συνών. *άγώρα* 1, *άγωρίτσα*. Ἡ λ. ὡς κύριον ὄν. Θεσσ. Θράκ.

-άδα (I) κατάλ. παραγωγικὴ σύνηθ.

Ἐκ τῆς ἀρχ. καταλ. -άς -άδος οὐσιαστικῶν ἀπὸ τῆς αἰτιατ. μεταφερθείσης εἰς τὴν ὀνομαστ., οἶον: ἡ *άγελάς* -τὴν *άγελάδα* -ἡ *άγελάδα*, ἡ *φορβάς* -τὴν *φορβάδα* -ἡ *φοράδα* κτλ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἡ κατάλ. -άδα ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ ἄλλων οὐσ. παραγομένων συνήθως ἐξ οὐσιαστικῶν, ἐπιθέτων καὶ ἐπιρρημάτων, οἶον: *ἀρνι* - *ἀρνάδα*, *ζάλη* - *ζαλάδα*, *νόστιμος* - *νοστιμάδα*, *ὁμορφος* - *ὁμορφάδα*, *πουλλί* - *πουλλάδα*, *φίλαινα* - *φιλαινάδα*, *φρόνιμος* - *φρονιμάδα*, *χαμαί* - *χαμάδα*, *χάραμα* - *χαραμάδα* κτλ.

-άδα (II) κατάλ. παραγωγικὴ σύνηθ.

Ἐκ τῆς Ἑνετ. καταλ. *ada*, οἶον: *armada* - *ἀρμάδα*, *fregada* - *φρεγάδα*, *romada* - *πομάδα* κτλ.

Ἐκ τούτων ἡ κατάλ. -άδα ἐπεξετάθη καὶ ἐπὶ ἄλλων, οἶον: *ἄμαξα* - *ἄμαξάδα*, *ἀμύγδαλο* - *ἀμυγδαλάδα*, *βύσσινο* - *βυσσινάδα*, *καρρότσα* - *καρροτσάδα*, *λεμόνι* - *λεμονάδα*, *πορτοκάλι* - *πορτοκαλάδα* κτλ.

ἀδάγκαστος ἐπίθ. πολλαχ. *ἀδάστος* Κεφαλλ. *ἀδάκ-χαστος* Σίφν. *ἀδάκατος* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **δαγκαστός* < *δαγκάνω*.

1) Ὁ μὴ δηχθεὶς, ἄδηκτος πολλαχ.: *Τὸ ψωμί - τὸ μῆλο - τὸ κυδώνι εἶναι ἀδάστος* Κεφαλλ. *Τὸ παιδί εἶναι ἀδάστος ἀπὸ σκύλλο, τί φωνάζει;* αὐτόθ. Συνών. *ἀδάγκωτος* 1, *ἄδακνος*. 2) Ὁ μὴ εὐνουχισθεὶς διὰ δῆξεως τοῦ σπερματίτου λώρου, ἐπὶ τράγων καὶ κριῶν Κρήτ. Συνών. *ἀμουννούχιστος*.

ἀδάγκωτος ἐπίθ. σύνηθ. *ἀδάγκουτους* βόρ. ιδιῶμ. *ἀδάστος* Νάξ. (Ἀτύρανθ.) *ἀδάκωτος* Πελοπν. (Κορινθ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ.ά.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.) *ἀδάκουτους* Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **δαγκωτός* < *δαγκώνω*.

1) Ὁ μὴ δηχθεὶς, ἄδηκτος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. κ.ά.): *Ψωμί ἀδάγκωτο σύνηθ. Τού 'βρα ἀδάγκουτου τοῦ ψωμι* Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Ἐναν ἀδάκωτο μῆλο 'κ' ἐπέλεκε* (δὲν ἄφησε) Κοτύωρ. Συνών. *ἀδάγκαστος* 1, *ἄδακνος*.

2) Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ ἀσθενείας τινὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Πέρασαν γρέπιδες, πέρασαν οὐλὲς οἱ ἀστένεις, ἐγὼ ἔμ'να ἀδάγκουτους*.

ἀδαιμόνιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀδιμόν'στους* Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. **δαιμονιστός* < *δαιμονίζω*.

Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ δαιμόνων, ὁ μὴ δαιμονισμένος.